זרע קודש — שמיני עצרת

כמדומה ששייך על סוכות

[וביום ששי בניסן שהוא נגד חודש אלול הקריב נשיא שבט גד שבכתו' גד גדוד יגודנו הכל בלשון אחדות בחי' יו"ד שהיא נקודה והתחלה לכל האותיות ובזה נתאחדים וז"ש ברוך מרחיב גד להרחיב השפעות היו"ד ע"ד הנ"ל:]

הנה בשמ"ע מזכירים גם תיבת שמיני ולכאורה מה לו להזכיר שמיני הי' רק לומר חג העצרת הזה רק שעיקר היו"ט והשמחה אז שנעשה יחוד בין מדת מלכות נקראת עצרת מלשון והוא יעצור בעמי מעלין אותה אז למדה שמינית בחי' בינה ומתחילה עשינו אותה כלי בהקפת השלחן דוגמת באר וכן ע"י מצות סוכה ולכן מברכין לישב בסוכה הגם שעושין כמה דברים בסוכה אכילה ושתי' שינה עכ"ז מברכין אישיבה דמילי דאתתא בישיבה. ולתכלית זה הי' הבריאה שישראל יעשו כלי לכנס"י לקבל החסדים:

וי"ל על ענין התחלת וסוף התורה גם טעם שעושין הקפות בעת סיום התורה והתחלתה לרמוז שלא יתפוס בקצה א' לבד כמ"ש במ"א מענין כללות המדות ומדת מלוכה שהיא בחי' סופה דכל דרגין היא ג"כ ראשית כי אחרית עה"כ גי' כתר ולכן "משה "לעיני "כל "ישראל ר"ת מלכי רומז למדת מלכות ואח"כ בראשית לרמוז על הנ"ל נעוץ סופן בתחילתן כו' ע"ד שכתבנו בפ' בראשית שהתחלת וסיום התורה אותיות לב שהפי' אמצע כמו לב ים ולכן הסיום מהתורה ר"ת מלכי כנ"ל ובראשית אותיות ראשי בת להמשיך מבחי' ראשית לבחי' בת מדת מלכות וכן "בר"א "אלקי"ם ר"ת אב וס"ת אם זה להמשיך לבחי' בת וכן "אלה "מועדי "ה' ר"ת אמי וכן "אותם "מקראי ר"ת אם "ואותם "במועדם ר"ת אב וכן "אל "בני "ישראל ר"ת אבי להמשיך במועד ממדות עליונות נקראות אב ואם לכנס"י. והנה אחר ברא אלקים שר"ת כנ"ל כתיב את השמים ואת הארץ ר"ת גי' טוב וי"פ טוב שנמשך בכל היו"ד מאמרות י"פ טוב גי' מעין ועם ל"ב נתיבות החכמה עה"כ גי' באר "ולעיני "כל "ישראל ר"ת כלי ובראשית אותיות ישת באר להמשיך הכל להכלי בחי' באר וס"ת מלעינ"י כ"ל ישראל הוא ליל שע"י המשכה הנ"ל יהי' הכל נמתק אפי' בחי' ליל וכן מרומז בסוף התורה מסיימת ישראל ר"ת "אל "שדי "יתן "לכם "רחמים ורומז ג"כ ענין נעוץ סופן בתחלתן כו' כי שם אל הוא הראשון מי"ג מדה"ר ושדי שאמר לעולמו די הוא מורה על סוף ואחרית מחובר עם ראשית:

מה שאומרים בשמ"ע חג הזה וביו"ט אחר מזכירין תיבת חג קודם כמו חג המצות כי בשמ"ע הכוונה להוי' בנקודות חיריק שהוא תחת האות מורה על השפעתו י"ת לנו שאנו למטה והנה כתיב שלש רגלים תחוג וקשה והא שמ"ע רגל בפ"ע א"כ יש ד' רגלים אך חקק לשון חקיקה שית"ש חקק בנשמותינו בחי' ג' רגלים וע"י שמירת ג' רגלים מעוררין מ"נ ומעוררין תשוקה זו בו ית"ש לומר להם עצרו לפני עוד יום אחד מחמת תשוקתו ית' אלינו והשפע נעצר כדי שיבוא לבחי' הולדה שיהי' אשה מזרעת תחילה ולכן נזכר שמיני קודם ואח"כ החג בשמ"ע ממשיכין מבקע לגולגולת הוא המוח וצריך להמשיך עד העקב השפע מהמוח ובשמ"ע שנמשך כנ"ל מתפללין גשם שגשם עה"כ גי' בקע עקב ומתפללים על גשמיות מעוה"ז שהוא סוף ועקב של כל העולמות גם עיקר החכמה להמשיך לעצמו הכנעה להיות כעקב כי חכמה אותיות כ"ח מ"ה שזהו עיקר החכמה להיות בהכנעה ולכן דרשו ז"ל שנברא העולם בזכות משה שהי' עניו כמ"ש ונחנו מה וז"ש וירא ראשית לו כי שם חלקת מחוקק ספון שמחוקק גי' רמ"ח מ"ע שכל התורה תלוי' בהכנעה כח מה וז"ש כח מעשיו הגיד לעמו וע"י שמחזיק עצמו במדריגות אחרית משיג לבחי' ראשית כמ"ש במשה שהי' עניו וירא ראשית לו כי אחרית עה"כ גי' כתר כי באמת איך יכול האדם להתגאות הלא יבין האדם במי שנטה למות וכי אפשר שיש לו אז גאות נמצא איך יתגאה האדם בבריאות שהוא חיותו ית"ש וכן איך יכול לבקש כבוד אם יודע שמלוא כל הארץ כבודו ואין מקום פנוי שיכנס בו כבוד האדם א"כ דוחק בזה רגלי השכינה ממש לכן שמירת התורה תלוי בהכנעה וזהו עיקר החכמה וזהו מרומז בגשם כנ"ל:

סוף התורה "משה "לעיני "כל "ישראל ר"ת כלים שיעשה אדם עצמו כלי לקבל התורה וע"ד אשריך כלים שנכנסת בטומאה ויצאת בטהרה שנתקיים לפני ה' תטהרו ושואלין על מים בסיום התורה כי החכמה היא מרומזת באות יו"ד והעולם מרומז באות מ"ם דוגמת מ"ם יום של יצירת הוולד ובמ"ם פותח פיו ומושך אחריו מ"ם סתומה כשסותם פיו כמ"ש בפ' בא שרומז רק לפתוח פיו בדברי תורה ולסיים בהם ולא בדבר אחר זהו אותיות מים:

גם לכל האותות כו' לעיני כל ישראל שיאמינו באותות ובמופתים לא בטבע לתלכית זה ברא ית"ש הבריאה כמו שמתחלת התורה וזהו ע"ד שכתבנו בענין חטא אדה"ר שהאמין בטבע גם יש לרמוז שלעיני כל ישראל בראשית עה"כ גי' אתרוג לולב הדס ערבה סוכה וד"פ דופן שית"ש ברא העולם לתכלית זה שישמרו מצותיו להמשיך כל הצריך להמשיך ע"י מצות אלו:

גם לכל האותות והמופתים כו' ע"ד שכתב המדרש ע"פ שלחייך פרדס כו' שהעין הוא לשון מעין שמקבץ בתוכו כל הדברים שרואה ולכן מכיר הדבר שראה זה כמה שנים כי נחקק הדבר בעיניו וזהו ענין יראה יראה כדרך שבא לראות כו' כמו שני אנשים שמסתכלין זה בזה בעיניהם נחקק צורת שניהם זה בזה זה בעין חבירו וכן להפוך כי כשמביט אדם בעין חבירו רואה צורת עצמו שם שנחקק שם ומה שרואה בעין חבירו נחקק גם בעיניו וז"ש כי עין בעין יראו וכשהיו עולי רגלים נחקק כביכול בו ית"ש צורתם וקדושתו ית"ש נחקק בלבם והעין של אדם הוא דוגמת אות ס' שאין בה שום התחלה וסוף כי היא עגול והעין שהוא עגול דוגמת אות הנ"ל הוא בחי' קו ירוק המקיף את כל העולם כולו וכן התורה הוא כדבר עגול ואין מוקדם ומאוחר בתורה וזהו בחי' השעשועים שבתורה כשאין קצה מתחיל ונעוץ סופן בתחילתן כו' וז"ש אשר עשה משה לעיני כל ישראל כנ"ל שעין ג"כ לשון מעין שמשה פתח להם המעיינות מקור הקדושה מבאר מים חיים וז"ש אח"כ בראשית ישת באר וכמו עין בעין יראו הקדושה וכמ"ש פנים בפנים דבר ה' עמכם שמשה המשיך להם התורה שאז נחקק צורתם בקדושה ובהם נחקק צורת הקדושה ועיין מ"ש בדרוש שבועות ע"פ אנוכי ה' אלקיך כו':

ולכל המורא כו' לעיני כל ישראל ע"ד שכתבנו בתורות בפ' בראשית בענין משל המלמד עם הבעה"ב כו' וז"ש המורא הי' לעיני כל ישראל אבל בראשית ישת באר שיהיו כנים לקבל הטובות שהמשיך משה עליהם ולכן "משה "לעיני "כל "ישראל ר"ת כלים שזהו הי' כוונת משה שעשה להם מורא גדול כדי שיהי' כלים לקבל השפע ע"י שיהי' להם מורא ויחזיקו בתורת ה':

לקוטים לסוכות ולהו"ר

ויושע ממשיכין ש"ע נהורין בהו"ר שנוטלין ערבי נחל גי' ש"ע ונוטלין הקשרים מהלולב רומז לחירות וז"ש מיד מצרים המצירים והמסכים והקשרים ועיין פי' ע"פ אשירה לה' על הד' מינים שכתבנו במ"א כי גאה גאה על הלולב שהולך למעל' מהמיני' בלי שום קשר. גם י"ל שנוטלין הקשר מהלולב ע"ד שאומרים ליולדות השית"ש יתיר אותך מקשרך כן אנו מתפללים שיתיר השכינה הקדושה כביכול ויהי' ילד יולד לנו בן ניתן לנו. גם נוטלין הקשר מהלולב ע"ד הכלה שיוצאת בהינומה וראשה פרועה ואז המנהג לבכות ואח"כ עושין סעודת חתונה וזהו בחי' שומע גם נוטלין הקשר מהלולב ונשאר מפורד לרמוז איך אנו מפוזרים ומופרדים בין העמים:

למען נצחך שננצח היצה"ר. למען סודך שהוא קץ הגאולה למען צדקתך שתתן לנו צדקה כי אנו עניים. טוענת עולך שטוענין שרוצין לקבל עומ"ש ע"ד טענת פתח פתוח כן אנו טוענים פתחו לי שערי צדק. סובלת סבלך רק מחמתך סובלת כי רשעי ישראל המערבים א"ע עם האוה"ע יש להם כל טוב עוה"ז רק הרוצים לעבדך סובלת סבלך שאתה סובל שדיו לעבד להיות כרבו. יבול להשפיע מבחי' עולם העליון היובל עולם התשובה עננים מלהמניע שלא ימנע ית"ש מלענות אותנו. רצוף אהבה הלא הי' בין שדי ילין ואיך עזבתנו:

מי יעלה בה"ר ר"ת בהו"ר גם בהר אותיות רבה שחורה אני ושחור מהפך א"ע מחמת בושה כן אנחנו בהקפות:

אמרו ז"ל מקום הי' למטה מירושלים ונקרא מוצא כו' פי' שמוציאין משם נ"ק מבין הקליפות וז"ש יורדין לשם ומלקטין כו' כי יום זה נגד מדת מלכות שמים שרגלי' יורדת כו' ולכן אז יורדין לשם ומלקטין משם מורביות של ערבה גי' זרע רומז לטיפת זרע שיצאה מהאדם ח"ו שלא בקדושה עת לתקנם ולירד לשם כי יום זה נגד מדת מלכות שמים והוא בחי' פסיעה לבר ורגלי' יורדת לכן אז ג"כ ירדו ללקט כנ"ל: בערב ילין בכי ביום ערבה בהו"ר ולבוקר רינה בשמ"ע אל באר המים לעת ערב לעת צאת השואבות לעת ערב יום הערבה לעת צאת השואבות עת צאת שמחת בית השואבה מתפללין למים:

כי יקרא קן צפור לפניך כביכול אנו אומרים זה לו ית"ש שמקיים כל המצות כי יקראו לפניך בתפילה עמך בית ישראל שנקראים קן צפור שלח גי' י"ג הויות הם הי"ג מדה"ר ע"י תשלח את האם השכינה הקדושה למקום שורשה הרמתה ותשלח אותה מהגלות ואת הבנים שלך ושלה תקח לך מהגלות לעבודתך:

יום הו"ר נקרא יום הערבה שבו מתערבים כל השמחות וזהו בחי' כנור כמ"ש בשל"ה ענין כ"ו נ"ר שהוא יחוד כל השמות:

לכן מזכירין אש בהושענות מה שעבדו הצדיקים להשית"ש ב"ה באש לבטל בזה אש הדינין:

י"ל ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר מרמז על ד' מינים שבלולב אורה מרמז על לולב כי באור פני מלך חיים חיים גי' לולב שמחה מרמז על אתרוג שדומה ללב ושמחה בלב כמ"ש נתת שמחה בלבי ששון זה מילה מרמז לערבה גי' זרע ויקר דרשו ז"ל על תפילין שבהם השי"ן מרמז על ג' אבות וכן נגדם ההדס משולש ונגד ד' הנ"ל אומרים ד"פ כל"ח:

אמרו ז"ל לא הי' חצר שלא היתה מאירה מאור בית השואבה כו' חצר בחי' חיצוניות למשל שדבר דיבור בטל וכדומה הי' מאירין אז בתשובה:

ומ"ש ט"ו מעלות היורדות מעזרת ישראל לעזרת נשים שהמשיכו מישראל אותיות לי ראש להמשיך לבחי' יעקב יו"ד עקב שעושין מצות בגשמיות ע"ד שכתבנו בפ' וישלח וז"ש לעזרת נשים ע"ד שפי' רש"י פ' יתרו כה תאמר לבית יעקב אלו הנשים:

נוטלין אדם שלם קומה שלימה בידיו בהד' מינים שהערבה דומה לשפתים כו' והערבה מרמז על האנשים בעלי ג"ח אע"פ שעושין מצות אנשים מלומדה בלי טעם וריח עכ"ז מצרפין אותה להד' מינים ואגודים אלה באלה:

בסוכות לאחר יוה"כ שנתקיים בנו לפני ה' תטהרו בבחי' גבוה מאוד ואנו יריאים מקטרוג צריכין אנו להסתר עצמינו בסוכה וליקח הד' מינים לנצח הקטרוג משא"כ בפסח הי' עדיין מתבוססת בדמיך ואין כ"כ קיטרוג:

לא היה חצר בחי' חיצוניות שלא הי' מאירים כו' ועי"ז נכנעים הקליפות שטבע שלהם לברוח מהאור:

כל האזרח בישראל ישבו בסוכות י"ל אזרח פי' זקן שכביכול העתיקא דעתיקין יבוא לסוכה וי"ל ג"כ כל האזרח שהבטיח ית"ש שכל היושבים בסוכה יהי' אזרחים וזקנים ולכן אזרח גי' גבורה שיגיעו לגבורות כמ"ש אם בגבורות שמונים שנה:

בלולב ומינים ממשיכין דעת מן הנועם העליון איך לשוב בתשובה שזה עיקר הדעת:

אל קנא ונוקם גי' הדס ערבה עה"כ לולב וערבה:

כוונת הנענועים לקצוות ולמעלה ולמטה ע"ד שכ' בסדר ג' משמורות שאמר ית"ש לד' רוחות לשמור אותנו ומרמזים לו ית"ש שיושב במרוממים ומשגיח בתחתונים איך עכ"ז אנחנו למטה מאד מאד ומנענעין לד' סטרין לומר ראה בוראינו אע"פ שהשבעת את ד' סטרין עכ"ז הושחרו פנינו מאוד מפני הצרות גם י"ל שהנענוע לו"ק מורה שהאדם יעשה לעצמו גדרים וסייגים לשמור מצותיו ית"ש ולקדש מדותיו שהקצוות מרמזים למדות וזהו כוונת ההקפות לגדור אדם א"ע מאוד בגדר וסייג סביב ובסוף מנענעים למערב לשון תערובות המדות וכל הכוחות כי ערב נקרא זמן שמתערב יום ולילה ולכן פר כה"ג עומד ראשו למזרח ופניו למערב:

ביצמ"צ כתיב בסוכות הושבתי את בנ"י ונראה שכיון שהי' בסוכות היה להם ג"כ ד' מינים וי"ל הנ"ל שז"ש אז ישיר וכו' השירה הזאת וכו' אשירה לה' הכל לשון נענוע כמו פירות הנושרין וז"ש אשירה לה' אני מנענע בהד' מינים שרומזים להשם הויה כי גאה גאה שהלולב הולך גבוה מכולם וזה אלי ואנווהו דרשו ז"ל מזה התנאה לפניו במצות באתרוג נאה ולולב נאה ה' איש מלחמה כי הד' מינים הנ"ל נקראים מאני קרבא כו' תפול עליהם אימה ופחד ע"י הד' מינים.

כל החג מזמינים גם לאוה"ע ע"ד האדם בשמחתו מזמין גם לשונא הלולב דוגמת צינור להביא הקדושה לליבא. לולב הדס גי' קול עה"כ ע"ד שכ' במ"א שהקו"ף למטה מכל האותיות והלמ"ד למעלה והוי"ו צינור להמשיך השפע: החליל חמשה וששה בחי' אותיות וה':